

Брой 6

юли, 2008 година

Издава клуб „Журналистика“ при Общински детски център за култура и изкуство - Русе

Вестникът се разпространява безплатно

Посетете сайта на клуба <http://ekip101.com>

Живеем ли свястно на земята на Ботев

Живеем на земята на Ботев и... Волен Сидеров. Земя на контрасти, по която са стъпвали велики герои и коварни скотове. Земя, чийто народ има нестихващ дух, но е вечно поробен. Земя, чиито рожби „силно любят и мразят“.

Вървим по пътища, наречени на велики мъже, подминаваме паметници и музеи, градове, чиято почва е пропита с кръвта на борците за нашата свобода. И се кълнем как силно обичаме и колко се гордеем, че живеем в земята на Ботев, Левски, Каравелов, Раковски и много други, а днес няма ни един герой сред нас - записнат е в душите ни от страхове, предразсъдъци, егоизъм и омраза към околните:

„Крещим, но шом изтрезнеем, забравяме думи, клетви,

и немеем и се смеем пред народни свети жертви!“

Да, ние живеем в земята на Ботев - факт. Но ние не сме народа на Ботев. Народ, сред който освен овце е имало и овчари, въпреки заплахите, отчаянието и смъртта. Имало е и хора, които са залагали всичко, за да поведат народа, да го събудят. Днес сред овците има не водачи, а вълци. Хищници, които макар да знаят, че нищо не струват, водени от жалката си жажда за пари, се захващат да управляват земя, народ и държава, защото:

„...само знайте за парата, като човек - що да прави? продава си и душата.“

И всеки търси вина в другия, но въпреки това на всеки четири години се чуди пред урната кой му изглежда най-малко гаден. „Кои ли

биха ни оправили?“ - И, о-о-о, га, те наистина ни оправят!

Проблемът на българина днес е, че повече мрази управлението на държавата, отколкото обича родината си. Много мърмори, но тъй като не обича така силно Ботевата земя, както я е обичал Той, не гръзва да я освободи от безхаберната тирания.

Ужасявашо показателни за българския народ днес са две истини: Първо, днес сред нас няма човек, който да напише такива поеми. Второ, днес тези Ботевии редове са по-актуални от всякога.

„Забрави ти онез полуци, в тез гърди веч лобов не грее и не можеш я ти събуду там, де скръб дълбока владее,

> на стр. 2
Кристина Никова

Втори национален ученически конкурс за литературно творчество и журналистика

„Стоян Михайловски“ Русе `2008

На 10 и 11 май Русе бе столица на младото българско слово. Градът видя кулминацията на конкурса, който отново премина при много голям интерес.

Подробности - в специалното приложение на „Екип 101“

101 пожелания

Здравей, ваканцийо безгрижна!

Знаете ли, че българските ученици се радваме на най-дългата лятна ваканция в Европа. Средно ни почиваме близо 3 месеца. За сравнение - на второ място са кипърските ученици, следвани от италианските и португалските. Най-кратка е лятната почивка за учениците в Германия и Великобритания - едва месец и половина.

И понеже лятната ваканция вече настъпи нека си припомним една басня. Двама приятели вървели заедно, но по пътя им се изпречила мечка. Единият успял да се покатери на едно дърво и там се скрил. Другият, в момента, когато за малко да бъде уловен, „паднал“ на земята и се престорил на умрял. Мечката приближила муцуната си

Network Zone Party разтърси централния градски площад на Русе за пети път. Звук с мощност над 25 000 вата привлече хиляди млади хора в горещата събота на 31 май. За да бъде атракцията на ниво, бяха „впрегнати“ още над 40 киловата осветление, мултимедийни ефекти, огромна видеостена и т.н. „Черешката на тортата“ бе DJ Chus - една от най-големите звезди на испанската и световна хаус сцена. Мнозина наблюдаваха партито на живо по интернет.

РАЗКАЗ ЗА НАЙ-ИНТЕРЕСНАТА УЧЕБНА ГОДИНА

Защо съм сигурен, че е най-интересната ли? Ами просто защото тази година мога да я нарека всичко друго, но не и „учебна“.

Всичко започна към края на лятото на 2007-ма... Тогава учителите напомниха за себе си и заявиха, че ако не им се увеличат заплатите, ще стачкуват. Голяма част от обществото се съмняваше, че ще го направят... Но те го направиха. Стачкуваха мълчаливо на първия учебен ден. Очаквано, никой не им обърна внимание. Те, разбира се, не се отказаха и седмица по-късно напуснаха класните стаи, а учениците ликуваха. Е, поне повечето...

Този път обаче, изненадващо, отново никой не им обърна внимание. Чак на третата седмица управляващите решиха да отидат на „седянка“ с преподавателите. После още две седмици „костюмари“ и гаскали се караха за математически стойности, а родителите най-накрая се събудиха и решиха, че децата им все пак е добре да посещават училище.

Обидени и поругани, учителите се върнаха в класните стаи, а там вече трябваше да водят нова битка - преустройство на учебния материал. Битката изобщо не беше лесна, защото Министерството се поз-

рижи да прати свои „хрътки“, т.е. инспектори, които да оценяват работата на преподавателите. В резултат учителите се нервеха и не преподаваха като хората, а оттам и учениците се нервеха, защото трябваше да учат по два урока на час. На всичкото отгоре за оставащите близо два месеца до края

ИЗБОРЪТ НА ДАЛМИ

на първия срок всеки школник трябваше да има по пет оценки по минимум четири предмета. Това налагаше изпитване почти всеки час на лист или устно. Пък българският ученик не е свикнал на сериозно учене, досега всичко си минаваше „по течението“ и без проблеми. Това готук беше общата картина за страната.

Моята учебна година обаче е много по-интересна. С началото на втория срок в училището ми пристигнаха „вълците“ на министър Вълчев. Задачата им беше ясна дори за разсеянния забраванко от предпоследния чин на редицата до прозореца - „Душетете всичко и ако нещо мръдне - хапете!“. Зверовете, пардон - инспекторите наистина душе-

ха госта старателно, влизаха в часовете и патрулираха из коридорите. Накрая излязоха с един протокол от трийсетина точки, който вдигна не само цялото гаскало в протест, но също така и досагната сумрешна мъгла. Дни по-късно моят директор беше дисциплинарно освободен от длъжността си, защото имало кръжоци по литература и история и невписани оценки. Директорът естествено заведе дело, което тепърва ще се гледа. Ние останалите пък направихме погипска в негова защита, дори се чуваха предложения да стачкуваме. Докато шефа го няма, за директор е назначен преподавателят ми по английски. Междувременно се оказа, че не можело човек хем да е директор, хем да има по поне 4 часа с всеки клас. Поради това близо две седмици нямахме часове по предмета, а после сменихме един учител по английски, докато намерим окончателен.

Въпреки всичко това от нас се иска да си научим орязания материал и да си изкараме различни оценки. Добре поне, че нямаме ерипна ваканция. Ние и без това закъсвахме отвсякъде. И все пак това не отменя най-важния въпрос: Ще завършваме ли, а, колеги?

Георги Иванов

До 101 и обратно...

Петък, 13-ти

Доказано е, че фаталната 13-тата се пада поне веднъж и най-много три пъти годишно.

За суеверните тя е истинско изпитание - постоянно са нащрек за страни поличиби, боят се от пътувания. Страхът от петък 13-ти дори си има име и собствено научно название - трискайдекафобия.

Според едни нарочената за зловеща комбинация е свързана с Библията - Исус Христос е бил разпнат в петък (Разпети петък), а Юда Искариотски, който се смята, че е предал Исус, е 13-ят апостол.

Според други суеверието започва на 13 октомври, петък, през далечната 1307 г. Тогава френският крал Филип IV издава заповедта за унищожаването на Ордена на тамплиерите, на който са приписвани всякакви смъртни грехове, включително и магьосничество.

Въпреки различните интерпретации обаче е факт, че и до днес мнозина потръпват, когато 13-тият ден от месеца съвпадне с петък. Тази година такъв петък беше 13 юни!

Живеем ли свястно на земята на Ботев

> от стр. 1

де сичко е с рани покрито и сърце зло в злоба обвито!”

Болката, която сами си причиняваме, примирявайки се, ни пречи да обичаме, каквото и да било. Не сме готови вече да загинем за родината си. Не сме готови вече да загинем за любимата си. Чернилката ни е обвила. Вместо с любов сърцата ни са пълни с катран. Животът ни става все по-зверски. Живеем не за да сме свободни и щастливи, а за да оцееем.

„Да забравя род свой беден, гробът бащин, плачът майчин, - тез, що залькът наеден грабят с благороден начин, - грабят от народът гладен, граби подол чорбаджия, за злато търговец жаден, и поп с божа литургия!”

„Чорбаджиите“ могат да си тъпчат търбусите с потни пари до безкрай, но ние трябва да спрем да псуваме и мразим, преди да сме забравили в чия земя живеем и чий дух сме наследили.

Трудно е да напишеш гуми по силни от Ботевите. Трудно е да лобуш и мразиш силно, колкото него. Днес ние живеем във вълчи свят и като че ли така ни е по-лесно.

Защо гласувах за първи път? Дълг!

Миналата година навърших пълнолетие и наскоро ми се наложи да гласувам за първи път на изборите за кмет на родния Русе. Мой дълг е като гражданин да упражнявам своето гласоподавателско право - това го знам - но редица хора не го правят и се отказват от него. Защо пък аз, току-що навършила 18 „азарника“ и още на Вие с политиката, решавам да гласувам?

Българинът има навика да се оплаква за своето нещастие на околните без да прави нещо особено по въпроса. Ту политиката му крива, ту животът скъп, ту нещо друго. Не че уличавам някого - и аз се оплаквам, като съвестен субект, принадлежащ към българския народ. Ама и за разноразлични неща да направя нещо по въпроса - именно да гласувам. Защо? Ами просто - за да знам, че съм се опитала да променя нещо, дори и малко.

Всеки днес се прави, че разбира много от политика - тая партия е такава, оная - онакава, тия - маскири, оная - крадци. Добре де, ама ние сме

си ги избрали такива. Или по-конкретно - чрез нашето негласуване ги оставяме да си разиграват коня както си искат, а после някой ни е крив. И вместо после да се вайкаме, не е ли по-добре да се хванем, да си изберем сами управляващите или, ако не ни харесват, сами да ги свалим? Твърде дълго сме живели с манталитета, че нямаме сила над властта, въпреки че сами им я даваме в ръцете.

Не ме възприемайте погрешно, не казвам: „Братя! На оръжие и бунт!“, а просто призовавам да се позамислим малко над нашите права и задължения като граждани на майка България, да си опичаме акъла и да престанем да сме от стадото, което опитните овчари насочват нагам, какъдето си искат.

Та затова реших и - на гласувах! И семейството ми така - гласува! Ами просто - не искам някой друг да избира вместо мен какво ще става в държавата, на която и аз съм гражданин. Също ми писна и да се оплаквам - ясно е, че на човек му олеква след

това, ама няма файда никаква. В крайна сметка и аз искам да избирам и определям сама бъдещето на България. И други ако мислят по подобен начин, току-виж нещата потръгнаха. Само че на кого ли му дреме - повечето се отказват, „дигат гълъбите“ и заминават. То нали си е хубаво сам да си уредиш бъдещето - и аз съм на същото мнение - ама не е ли по-добре да го уредиш в държавата, в която си се родил? Не е ли по-добре да си в родината си, отколкото да ходиш в други държави, където колкото и много да постигнеш, все ще си останеш чужденец?

Аз затова гласувам. Искам да живея ТУК и СЕГА, в БЪЛГАРИЯ, а не някъде другаде. Искам тя да просперира, а народът ѝ да има повече самостоятелност. Всеки просто трябва да почне от себе си - първо себе си да оправи, а след това да критикува. А и може да се почне с нещо простичко - да не се дърпа и да се отказва, а да гласува - за да няма после „България...ама не съвсем“.

Мария Братоева

Изкуството за мен

Изкуството е нещо красиво. Красиви са картините на художниците. Красива е мелодията на музикантите. Изкуството е нещо смешно. Смешни са комедиите, смешни са някои стихотворения и приказки. Изкуството е нещо мъдро. Мъдри са книгите. Мъдри са поговорките и афоризмите. Изкуството е нещо старо. Незабравими са старите филми и старите хубавите песни. Изкуството е важно за нас като цветето за една пеперуда и както ако тя е далече от него, би могла да умре, така и ние далече от изкуството сме като мъртви.

Изкуството ни учи какво е добро и какво е лошо. То ни помага в живота, като майка,

помагаща на детето си. Изкуството ни е учител и е винаги до нас. То е професия за някои, а за други е удоволствие. Хората, които правят изкуство, са писателите, композиторите, певците, актьорите, музикантите и много, много други.

Изкуството е различно като цветята. Никога не знаеш какво ще изпиташ, когато ги видиш и вдъхнеш от аромата им.

Трябва да се радваме на изкуството, защото то е съкровище, като бисерната мида. Рядко и недостъпно е и само този, който наистина го иска и го заслужава, успява да го достигне.

Ванеса Ванева,
Клуб "Слово" при ОБДЦКИ

101 усмивки

Един ден мъж се оплаква на жена си:

- Скъпа, кучето лъже!
- Не е вярно. Докажи!
- Шаро, ела тук. Как правят котките?
- Баф! Баф!

- Брат ми забогатява баснословно от едно гениално хрумване.

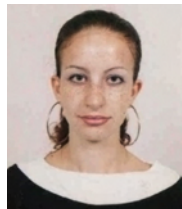
- И какво е то?
- Откри храна за кучета с вкуса на панталон на пощенски раздавач.

Разхождат се две кучета. По едно време едното казва:

- Чакай малко.
- След това изтичва от другата страна на улицата, минута две души едно дърво. После се връща обратно.
- Какво става?
- Нищо особено. Просто си проверявах пощата.

Не спирайте да вярвате в мечтите си

В началото на лятото 2008 искам да ви разкажа една истинска приказка за живота на едно момиче на име Александра.

Всичко започна през далечната 1998 г., когато едва 13-годишна прекрчих прага на клуб "Журналистика". Никога няма да забравя този ден. Успях да събдна една огромна мечта - чрез материалите, които пишех, изразявах себе си и бях много щастлива, че можех да помогна на някой, който е тъжен и да го разсея поне за миг. Тогава пишехме за известния в цялата страна ученически вестник „Таралежи“.

Благодарение на точните творчески напътствия на по-големите „таралежи“ Пламен Атанасов и семейство Кремена и Юлиан Дюлерови успях да развия някои много важни качества у себе си, станах по-отговорна и по-целестремена. Научих, че успехът не идва лесно, че трябва да гадеш от себе си, преди да получиш. Не съжалявам за нито една събота, в която съм ставала рано, за да ходя на сбирки. Сега имам много спомени, мигове, които никога няма да забравя.

Когато съвсем наскоро посетих клуб "Журналистика", за да се запозная с новия екип и да си припомня онова хубаво мое време тук, се замислих колко бързо минава животът. Осъзнах, че от времето когато пишех за любимия ми вестник, бяха минали цели девет години. Бях на 13, а сега съм на 22 - пораснала, но все още вярваща, че мечтите се сбъдват и че не само на Коледа стават чудеса.

Искам чрез този материал да кажа на всички след мен тук да не спират да вярват в мечтите си и да се борят. Никога не се отказвайте от желанията и продължавайте с гордо вдигната глава. В навечерието на тази моя десетгодишна от участието ми в клуб "Журналистика" се чувствам щастлива млада жена.

Завърших училище (едно от най-добрите в БГ - СОУ "Христо Ботев"), продължих обучението си в морската ни столица и имах уникалната възможност да се запозная със страхотни хора. Но и преди това - едва на 14-15 години, когато правех интервюта за „Таралежи“, се докоснах до света на хора като вселената Лили Иванова, купонджията Васко Наїденов и още много други. Усещането, че си общувал с толкова успели

За геца от 1 до 101 години

Посрещане на Джулая през 2007 г. с участието на Джон Лоутън, изпял July morning по време на изгрева.

Джулая (или нечленувано Джулай /англ. юли/, по името на известната песен на Uriah Heep от 1971 г. July Morning) е най-традиционният хипи празник в България, възникнал във Варна в края на 70-те години на миналия век. Традицията съществува и до днес и доביва все по-широка популярност сред младите хора. На всеки 30 юни срещу 1 юли големи групи хора се събират по цялото Черноморие, за да посрещнат заедно слънцето, което изгрява над морето. Така те смятат, че се пречиствам пред него, без това да има връзка с

езически или религиозни ритуали. Джулая е уникален за България и не се наблюдава в други европейски страни. Въодушевлението от първите суптрешни лъчи, като символ на зараждащия се живот, е причина хората да го честват и по бреговете на реки и всякакви водни басейни из цялата страна.

JULY MORNING

There I was on a july morning
Looking for love
With the strength
Of a new day dawning
And the beautiful sun
At the sound
Of the first bird singing
I was leaving for home
With the storm
And the night behind me
And a road of my own
With the day came the
resolution

I'll be looking for you
La la la la j
I was looking for love
In the strangest places
Wasn't a stone
That I left unturned
Must have tried more
Than a thousand faces
But not one was aware

хора ме амбицира да се доказвам ежедневно. Миналото лято съвсем случайно отново бях на концерт на Орлин Горанов, след участието отидох и го поздравих. Не си спомняше естествено за мен, но енергията, която излъчваше, ме зареди за месеци напред. Тогава отново отворих вече пожелателите страници на любимото ми вестниче и реших да ви разкажа тази приказка.

Скъпи читателю, пътят не лек, не винаги е розов, но пък по-вярвай ми, заслужава си да видиш реализирани най-смислени те си мечти.

Александра Кралева

Не изоставяйте желанията си

За мен мечтите са едно много хубаво нещо. Аз понякога когато съм изморена, си лягам в леглото и започвам да мечтая за най-различни неща. Като например, за животните - как те си общуват, как те се чувстват, какво си мислят. Много обичам, когато имаме час по история и когато госпожата разказва новия урок, аз да се поизлегна на чина и да започна да мечтая. Понякога толкова се замечтавам, че съученичката до мен ме побутва и ми казва, че сме почнали да пишем плана или пък е бил звънецът. И, моля, нека това

да остане в тайна.

Когато един човек е замечтан, той гледа нанякъде, но всъщност не осмисля това, което гледа. Или, както казваше предишната ни госпожа по български език, това е "да гледаш с празен поглед". Някои хора не мечтаят, може би, защото нямат фантазия. А това не е добре.

Мисля, че няма несбъднати мечти, а има изоставени желания. Но пък за осъществяването на всяка своя мечта човек трябва да положи много усилия!

Глория Войнова

ЕДНА СТРАНИЦА ЗА ИЗЯВИТЕ НА МЛАДИТЕ ТВОРЦИ ОТ ОБЩИНСКИ ДЕТСКИ ЦЕНТЪР ЗА КУЛТУРА И ИЗКУСТВО-РУСЕ

Клуб „Маги“ печели в ритъма на рокендрола

Клубът по акробатичен рокендрол „Маги“ е създаден през декември 1995 г. към Общинския детски център за култура и изкуство в Русе. Негов основател и президент е чаровната Маргарита Ангелова, чието име носи и клубът.

„Маги“ стартира с 8 деца, но до година-две клубът се разраства до 40-45. Той бързо добива популярност в град Русе - с постоянните си участия в блоготворителни концерти, шоу-програми и гр. прояви, организирани от ОБДЦКИ. Успоредно с представленията в родния град усилено протича подготовка на състезателните двойки в национални турнири, като през 2000 г. се изявяват и на международна сцена в World Championship - Егер, Унгария, а година по-рано клубът участва в международен фестивал в Несебър.

През годините 1998, 1999, 2000 и 2006-та клуб „Маги“ е домакин на национални турнири по акробатичен рокендрол в Русе. Върховият момент е в периода от 1998 до 2001 г., когато конку-

ренцията е „безмилостно жестока“ и въпреки това две години поред Русе държи 1-то място в клас „Юноши“, в лицето на Иван и Радина Костадинови.

Днес в ритъма на рокендрола в клуб „Маги“ танцуват повече от 20 деца на възраст между 6 и 23 години. Тренирови на клуба от октомври м.г. са Иван и Радина Костадинови. За тях работата с деца - въвжеждането им в акро-

батичния рокендрол и тяхното израстване, е повече от сбъдната мечта. Защото какво по-хубаво има от това да предадеш всичко, на което си способен, на други деца и да преоткриеш себе си в тях?

Под ръководството на шампионския дует в края на 2007 г. състезателните двойки взеха участие в Коледния турнир по акробатичен рокендрол във

Иван и Радина Костадинови и състезателите на клуб „Маги“.

101 аплогосмента

Над 150 участници от цялата страна се включиха в Първия национален конкурс за деца и младежи – изпълнители на народна музика, организиран от Община Русе и ОБДЦКИ на 12 и 13 април т.г. Сред отличените в отделните раздели и възрастови групи на любителското творчество са и Христина Башакова от ОБДЦКИ-Русе, Искра Георгиева и хорът на ФТТ „Найден Киров“.

На 17 и 18 май клубът по спортни танци „Фламинго 98“ участва в Международния турнир по спортни танци Солун OPEN 2008. При аматьорите в категория латиноамерикански танци Йордан Йосифов и Ива Петрова се класираха седми от 20 танцови двойки. В клас Junior II latina и при стандартни танци Яцек Янков и Миглена Спасова заеха първите места.

Формацията за модерен балет „Мираж“ участва в Световния шампионат по хип-хоп в град Бремен, Германия, от 11 до 15 юни. В конкуренция с над 3500 участници от 37 държави нашите танцьорки се представиха много добре. Тереза Кръстева се класира на 7-мо място в раздел „children“ и влезе в осмицата на най-добрите изпълнители на хип-хоп в света. В същия раздел Петя Владимирова е 44-та, а в дует с Тереза са на 40-то място. В раздел „juniors“ Теодора Тодорова е 44-та, Паолена Михайлова и Айрин Сюлейман са 79-ти, а дуетът Паолена и Теодора зае 46-то място.

Седмица преди най-светлия християнски празник /от 21 до 24 април/ в ОБДЦКИ бе организирана Великденска работилница за ученици от началния курс. Над 90 деца от училища от града и близките населени места под ръководството на г-жа Теменужка Донева се запознаха с народни обичаи и се научиха на традиционни техники за рисуване на яйца.

101 поклона

Петгодишната Габриела Йорданова от детската вокална група „Слънце“ се завърна от Италия със специален диплом от първия по рода си световен фестивал - конкурс за деца и младежи – звезди „Орфей в Италия“, който се проведе през април т.г. във Венеция. Уникалният форум привлече повече от 700 участници от различни страни.

Друга възпитаничка на Наталия Константинова в ДВГ „Слънце“ - Ива Йорданова, взе първа награда в десетото издание на международния конкурс за детско творчество „Бозторгай“ в Алмати, Казахстан. 13-годишната ученичка в СОУ „Христо Ботев“ представи достойно България сред близо 800 участници от цял свят.

Постоянството носи награди

Като че ли му стана навик на дългогодишния и активен участник в клуб „Журналистика“ Георги Иванов да получава награди от различни конкурси.

След като взе второ място за най-добро есе на кампанията „Моят чист град“ на Община Русе и бе отличен на Третия национален конкурс за художествена фотография на МОН на тема „Училището“, само за първата половина на 2008 г. Георги получи още три награди за журналистика. С най-висока стойност е специалната награда на втория национален ученически

конкурс за литературно творчество и журналистика „Стоян Михайловски“. Есето му „Водата - опасна и прекрасна“ от ежегодния конкурс на ВуК - Русе зае 3-то място във втора възрастова група, а „Горд съм, че съм българин“ спечели поощрителна награда за есе в конкурса на Общинския младежки дом.

Като честитим на Георги и му пожелаваме нови награди от конкурси, искаме да кажем на всички останали млади творци - наградите идват след постоянство и упорит творчески труд.

Две първи награди за театралната работилничка

Малките актьори от Детската театрална работилничка се завърнаха с първа награда от националния детско-юношески театрален фестивал „Приказка за теб“ - от 25 до 28 май във Варна. Децата впечатлиха журито и публиката със спектакъла си „Приказки от улица Муфтар“ на Пиер Грипари. С индивидуална награда бе отличен 9-годишният Стефан Колев за ролята на Доктора, а ръководителката на работилничката актрисата Ралица Константинова получи като награда петдневна почивка на брега на Охридското езеро. Със същия спектакъл най-малките русенски театрални дебютираха и на третия

Русенската група представя „Приказки от улица Муфтар“.

Втори национален ученически конкурс за литературно творчество и журналистика „Стоян Михайловски“ - Русе `2008

На 10 и 11 май Русе бе столица на младото българско слово. Градът видя кулминацията на конкурса, който отново премина при много голям интерес. Участие във второто му издание взеха 316 млади автори от цялата страна с 434 творби и 21 колективи/екипи на вестници, тв и радиопредавания. Жури с председател доцент г-р Руси Русев оцени постъпилите творби и най-добрите от тях бяха отличени и заслужено наградени.

Наградените творби на учениците във втория национален ученически конкурс ще бъдат събрани и издадени в сборник. В него ще влязат и отличени произведения от първия конкурс през м.г. Изданието ще е по проект, финансиран от отдел „Култура“ при Община Русе, със съдействието на издателска къща „Парнас“.

Приложението, което вестник „Екип 101“ предлага в юлския си брой, отразява моменти от уъркшопа с участници в конкурса, церемонията по награждаването на победителите в отделните категории на конкурса и тържествения концерт. Публикувани са и някои от наградените творби.

**Скъпи участници,
във Втория национален ученически конкурс за литературно творчество и журналистика „Стоян Михайловски“ — Русе `2008.**

Уважаеми гами и господа,

Този конкурс очертава своеобразно духовно поле, в което българското слово, изречено от най-младите гласове на нацията ни, се проектира талантливо във времето и пространството с интригуващи художествени и публицистични интонации.

Тематичната и жанровата свобода, която предполага конкурсът, са дали възможност на учениците да изявят своето дарование, мисловността и чувствителността си в различни аспекти.

Трогателно е да наблюдаваш как утринните стъпки на пробудилия се талант налучкват трепетно своята си пътечка, която бисерната огърлица на росата озарява с божествен благослов.

Творбите, с които журито се запозна, и най-вече тези, които отличиха, разкриват стремежа на младите хора да намерят пътя си и значим словесен израз на своите възгледи и преживявания, на субективно-оценъчните си реакции към света, в който живеят, и към хората.

Текстовете, създадени от автори на различна възраст, ни въздействаха и радваха ту с оригинална продуктивност на въображението, ту с ярък словесен образ или завладяваща езикова игра, ту с интересно композиционно решение, изненадващ сложен ход или с прекрасно чувство за хумор. Дълбоко впечатление ни направи ярко изразената нравствена позиция на авторите на публицистичните материали, както и уменията да се списва вестник, да се подготви радио- или телевизионен материал.

Особен интерес предизвикаха у нас опитите на някои от авторите да интерпретират определени състояния на съкровена човешка интимност с олед на конфликта между съзнавано и несъзнавано у съвременната постмодерна личност. Заинтригува ни симпатичната творческа възраст да се концептуализират и художествено-естетически да се интерпретират сложните проблеми за различия, за Другия у нас и извън нас, за вътрешна-

та свобода и духовния човек изобщо, за родовата памет и вписването ни като етнокултурна общност в днешния драматично глобализиращ се свят.

Но като че ли най-ценно беше това, че у някои млади хора успяхме да съзрем смъртно очертаващата се фигура на Твореца като **Homo viator**, т.е. на пътуващия през процепите на времето човек, който се стреми да си задава онези съгубовни въпроси, свързващи го както с културното наследство, така и със звездните светове над него, за да бъде и пребъде той като Човек.

Желая да отбележа и още нещо, изключително важно. Всички ние, които сме в тази зала, цялото ни общество, дължим дълбок поклон на признателност към онези учители, литератори, педагози, специалисти, утвърдени творци и журналисти, които работят с талантливите деца в кръжоци, клубове, студии, центрове и пр. Те са Апостолите на духа в днешната ни затрънена духовна ниша. Нима има нещо по-стойностно от това в едно Апокалиптично време, време на морална недостатъчност и поразяваща криза на духовността да приласкаеш покълващия талант и с обич да му посочиш онзи Път, светъл и саможертвен, по който той може да тръгне на свиждане с твореца у себе си и с Вечността на гумите.

Уважаеми гами и господа,

Нека с възторг и надежда да приветстваме креативността на българската младост, нейния витален, съзидателен творчески импулс и словесната ѝ гарба, защото те я правят Личност, която с талант, достойно и красиво, ще ни впише като уникална културна цялост в свещената книга на Вселената.

11 май 2008 г.   доц. г-р Руси Русев

*Слово на председателя на журито на церемонията по награждаването на победителите на конкурса

Човек

Кирил Божичков

Аз оставям стъпки по тая земя,
нека някой открие моите обувки.
Човек се ражда сирак и умира така:
под съзвиз сирашки и сирашки целувки.
Светът е малък дом,
от комина излитат чувства,
и когато слънцето огрее,
сънят сираците напуска.

Аз оставям стъпки по тая земя,
в мократа кал пръскам следи.
И ако някой за мен затъжи се,
нека по тях да ме търси.
Ако следите ми са му още големи,
подкрепете малкия човек,
защото звездите са неми
и са безкрайно далеч.
Подкрепете го по моята нишка,
от бури закриляйте го вие,
защото животът е миг
и нишката къса се лесно, уви.

Аз оставям следи по тая земя
и погледи в небето оставям.
Един ден ще бъда звезда
и оттам съня ви ще озарявам!
Зная, че аз съм сирак.
Вие също, деца на небето.
Знайте, ще се срещнем пак,
нищо, че бог е далеко.
Аз ще стигна до него
и усмивката ми лунна
ще стопля душите ви,
докато търсите моите дири.

Прашно сърце

Анна Иванова

В това толкова
прашно сърце
като в албум остарял
си събирах изрезки от снимки.
Само себе си пазех
под праха дълголетен
и се чудех
на очите си светещи.
Полагах до мен
образи, хора, пейзажи
и търсех пъанота,
красота и синхрон.
Сега търся парцал
да избърша
праха от сърцето си.
Току виж
мерна твоя образ до своя...

*клуб „Слово“ при ОБДЦКИ

Преображения или животът като прилагателно

Дамяна Рагионова*

Новородена. Обичана.
Малка. Пролетна. Палава.
Мила. Безгрижна. Щастлива.
Пораснала. Неопитна. Любопитна.
Млада. Буйна, дива и красива.
Лятна и гореща. Неразумна.
Непримирима. Ураганна и стихийна.
Волна и безбрежна.
Влюбена и обичана.
Зряла. Укротена. Есенна.
Умна. Благоразумна. Отговорна.
Заета. Загрижена.
Устремена. Успяла.
Обичана. Обичаща.
Примирена. Уморена.
Зимна. Самотна.
Остаряла.

*МГ „Баба Тонка“, Русе

Малката рибка

Живееше в планинската река малка рибка-среброперка. Тя по цял ден плуваше в бистрата вода, скачаше на воля и тогава слънцето я огряваше, а тя цялата заблестяваше. Рибката имаше много приятели и животът ѝ беше весел. Но ето, че слънцето започна по-често да се крие зад облаците, въздухът стана студен и рибката се показваше по-рядко. Тя стана по-бавна, не лукуваше, а търсеше по-дълбоки места във вировете. Дойде и зимата. Стана много студено. Слънцето почти не се виждаше зад тъмните и страшни облаци. Задухаха студени ветрове. Лег скова реката. Малката рибка се скри зад един голям камък и не смееше да излезе оттам. Тя тъгуваше за топлото слънце и само най-добрата ѝ приятелка-червеноперката я разбираше. Двете се гушеха в студените води и дълго си разказваха приказки за топлото лято.

Един ден рибката-среброперка усети, че нещо става. Легът над водата изтъня. Реката весело запя и тя усети раздвижване около себе си. Рибката не чака дълго, а любопитно надникна над водата. Тя видя яркото слънце, лъчите му я помилваха и тя отново усети желанието да скача и играе. Рибката не знаеше как се нарича тази промяна, но разбираше, че отново ще бъде щастлива. Тя подскочи весело над водата и отново се гмурна надълбоко.

Мелин Емин,

литературен клуб при ОДК-Шумен

Кристина Никова

Голямата награда - статуетка „Стоян Михайловски“ за отлично представяне в двата раздела - литературно творчество и журналистика

Георги Иванов

Специална индивидуална награда за много добро представяне в два журналистически жанра

Александър Димитров

Първа индивидуална награда за коментар

Велизар Ангелов

Награда за есе, първа възрастова група

Марина Иванова

Награда за есе, първа възрастова група

Пламен Атанасов

Специална награда за ръководител на клуб

Отляво надясно: Георги Иванов, Ивелина Заркова, Марина Иванова, Пламен Атанасов, Кристина Никова, Александър Димитров, Рафи Пехливанян, Велизар Ангелов